

Hõbedane mõttelõng

Valitud luuletusi

Heinrich Oja

**IKKA IHKAN
METSÄ SÜLLE**

Kui hingeski muusika

Heliseb vihm ja heliseb lumi,
helisid täis on siin talv ja suvi.
Kevadel kelluke helinal ärkab,
sügiskülm lehtede kõlinat märkab.
Muusika elab me kõrvus ja meeltes,
kui me veel noored, me eluke veereb.

Märkan kui inimest teisigi loomi,
mindki siis märgataks, seda ju soovin.
Avatuks jätan kõik südameaknad,
muusika hinges mul kõlama hakkab.
Neiud kui lilled, puud, põõsad ja rohi –
nooruses puutuda, maitsta teid tohin.

Vanadus, palju see silma eest varjab,
kahvatuks muutnud peas punase harja.
Oskasin hinnata looduseilu,
enne kui lõpetan elupuu vilus.
Päitsisse talveks ma kuusekest soovin,
suvel seal õitsevad metsikud roosid.

Igatsus

Ikka ihkan metsa sülle,
kus valitseb vaikus ja rahu.
Ma valgusse vahel ei mahu,
käe kaitsva mets paneb mu üle.

Õnn kuuskede, mändide keskel.
Nende tasa laulavad tuuled.
Näe, kaseke haavaga vestleb,
seda salakõnet ma kuulen.

6 Kaua jälginud laule uusi,
mis loodud on metsade sfääris,
kaen kaskede kumeraid puusi
ja siidiseid sihvakaid sääri.

Kõik võltsi võin endalt siin heita,
hing avali, alasti olla.
Nüüd ukсед on minu ees valla,
ent pühamus püüan end peita.

Me karjaseid enam ei vaja...
Mõne pisara samblasse poetan.
On kadunud kellade kaja,
vaid loodus mind lohutab, toetab.

Ärka, valdjas!

Pole vaja metsavahti,
varas ise peab vahti.
Saeb sealt, kust leiab salu,
olgu valdjaks riik või talu.
Nuga neeru palgipuul.
Oksarõivad tuuleluud
talvetekiga siis katab,
värsked mõrvajäljed matab.

Peremeeski ennast petab,
oma metsa maha võtab.

Valdjas uinus, haldjas kadus...
Kes meist tänast ohtu adus?
Valus vaikus metsas kaigub,
puudelt nõrgub verevaiku.

Tule, haldjas, kui veel elad,
pane alla oma õlad,
kaitse kallist kodupaika,
selle ainsat varaaita!

